

MISLI OB GROBOVIH.

Usliši jih, usmili se jih, o Gospod!

Zatrepetale so nagrobne vrbe-žalostinke; sklonile so se globoko k tihim gomilam in zašepetale kakor hrepenečo molitev: „Usliši jih, usmili se jih, o Gospod!“

Nebroj lučk gori po grobeh, ki jih je danes prižgala ljubezen rajnkim v spomin. Nebroj oči solzi danes na grobovih, nebroj src moli vročo molitev: „Usmili se jih, o Gospod!“

Umrla je že roža sredi trat; umrl je list na drevesu in pal na tla; a umrla ni ljubezen do dragih, ki spe v tihih gomilah; ki so tudi sami umrli kakor roža, kakor list v jeseni. In teh, o Gospod, se usmili!

Poglej, o dobri Oče, tam na oni gomili kleči sirota. Skromen je ta grob; lesen križ stoji brez napisa, a v tem grobu spi zlato, blago srce dobre mamice; ta ozki grob zaklepa veliko srce materino, ta ozki grob zaklepa veliko materino ljubezen. Na grobu pa kleči sirota. Za danes, ko je god vseh mrtvih, je okrasila gomilo; zložila je iz belih okroglih kamenčkov križ in prižgala je štiri skromne svečke. A v srcu je trdna vera in upanje in ljubezen do drage mamice. Vera vate, nebeški Oče; upanje, da jo uslišiš, in ljubezen neizmerna do mamice, neskončna do Tebe. Usliši jo in usmili se matere, o Gospod!

Tam kleči sin na grobu svojega očeta, ki mu je umrl prerano. Solze ljubezni mu stoje v očeh in zraven solz — kesanje. Solze ljubezni — ker je šele sedaj spoznal, kaj mu je bil oče; solze kesanja, ker ni tolikrat ubogal, ker ga je morda tolikrat žalil, čeprav morda iz mladeniške lahkomišljenosti in razposajenosti samo, ne iz hudobije. A sedaj — umrlo je tisto skrbno srce in počiva v tihi gomili. Sedaj bi rad videl vsaj senco očetovo; še enkrat samo da bi slišal njegov glas, če nikdar več potem. A to truplo je umrlo, in ta glas je onemel! In sedaj moli na grobu svojega očeta, da bi mu dal nebeški Oče večni mir. Poglej nanj in usliši ga in usmili se očeta, o Gospod!

Tam plaka uboga mati na grobu svojega sina. Kako ga je ljubila, a on jo je ljubil premalo. Ni je

ubogal; zapustil jo je samo in odšel v tujino in tam kdove, kako je živel. Morda ga je speljala zmota v svoje mreže; morda je pozabil na opomine ljubeče matere; morda je pozabil na najbolj ljubeče srce materino, ki je molilo zanj noč in dan. Morda — kdove? V tujini so nevarna pota, polna zmot in zvijač. Tam je živel pet let, nato prišel domov bled, bolan. Ustrašila se ga je mati in ga ljubila še bolj; saj je videla, da potrebuje njene ljubezni bolj kot prej. A on je hiral in umiral in umrl. In sedaj spi v gomili. Nihče se ga ne spomni; samo mati mu je prižgala lučko in prišla molit na njegov grob slednji dan, posebno pa še danes. Poglej jo, o Gospod, usliši jo in usmili se sina!

Tam kleči žena na grobu svojega moža. Pripeljala je tudi svoje otroke, da pomolijo na grobu svojega očeta. Kako je bil dober, kako skrban ta oče! Delal je od zore do mraka, da je pošteno preživil svojo družino! Sedaj pa spi v mrzli gomili, in prišla je beda k hiši, sela široko na prag in noče se umakniti od koče. Poglej, dobri, najboljši miljeni Oče, na zapuščeno družinico, ki moli za očeta, usliši jo in usmili se ga!

Tam stoji prijatelj na grobu prijatelja. Ah, kako sta se ljubila! Svetovala sta drugdrugemu, drug drugega podpirala, drug drugega vzpodbujala k dobremu. A kruta smrt je zahtevala svojo žrtev: zamahnila je z nikdar skrhan koso, in — prijatelj je pal v mrzli grob. In on stoji sam na grobu — prignala ga je prijateljska ljubezen — in moli za prijatelja. Poglej, Gospod, nanj in usliši ga!

Poglej, Gospod, vsa tvoja Cerkev moli danes za verne mrtve! Žalno pojo zvonovi, duhovniki v črnih plaščih pojo: „Requiem aeternam dona eis, Domine.“ Daj, „večni mir jim daj, o Gospod!“

Poglej, o Gospod, na solze mož, ki niso vajeni solzâ, in ki jokajo danes! Poglej na vroče solze ženâ in mater! Poglej, o Gospod, naposled na solzne oči nedolžnih otrok! Te vedno jasne oči so danes solzne; ta vedno smejoča se lica so danes otožna; ta nedolžna, vesela srca so danes žalostna! Poglej, o dobri Vsevečni, na molitve teh nedolžnih duš, ki Te še niso žalile, ki gledaš še nanje z dopadljivimi očesom, ki si

še nisi nikdar odvrnil od njih, poglej nanje in usliši jih, o Gospod!

O Gospod, preden pade mrak na tihe domove mrtvih, daj, pogledi milostno na naše prošnje; pogledi milostno v vice; porosi na grobove, nad katerimi so trepetale molitve dragih, svoj obilni blagoslov in —, o Gospod, poglej tudi z milostljivim očesom na grobove, na katerih ni danes gorela svečka, na katerih ni danes nihče klečal. Poglej, o Gospod, tudi na zapuščene grobove! Poglej, o Gospod, na zemljo, ki je podnožje Tvojih nog, poglej na naše prošnje, sprejmi jih iz rok Svojega angela, ki jih nosi pred Tvoje obličje, da bo uslišana naša prošnja: „Usliši nas, usmili se jih, o Gospod!“

Bogumil Gorenjko.

RAD BI ŠEL S PTICAMI.

Po planinah je rumeno vse,
po poljanah širnih golo vse,
v temnem gozdu zapuščeno vse.

V topla kraje ptice plovijo
v jatah črnih čez vodé, goré,
srce moje s sabo zovejo.

Rad i jaz bi pustil mrzli kraj,
sfrčal s pticami tja čez morje,
da ne bilo več bi me nazaj.

Mokriški.

V POLJANI.

Oj, v poljani širni
rožica dehti,
oj, v poljano širno
pa jesen hiti.

Biserne pretaka
rožica solzé,
ko posije solnce
čez goré.

Zimica v poljano
je prišla, —
rožica med listjem
strta vsa . . .

Sokolov.

